

של רבנו ז"ל, היום גם הילדים וגם הילדות יכולים לקרוא, אז יהיה דור של צדיקים. להתחזק ברצון חזק להכניס אור הספרים לכל בית בישראל, יהיה מזה הגאולה השלמה. אנחנו צריכים להדפיס דברי רבנו שיהיה מלא כל העולם, כל ישראל. הגויים לא בחשבון, הם לא בני אדם, אין שום חשבון. יש חשבון עם תרגול!!

כל העולם יעסקו בספרי רבנו, רק אנחנו צריכים לשים לבנו להכניס כל חיותנו על זה. רק להדפיס ולהדפיס, למלא כל בית, כל בית, כל ילד, כל ילדה בספרי רבנו, אז יהיה עולם אחר לגמרי, עולם חדש!

כל אחד שיש לו איזה כסף - רק על זה, להדפיס ספרי רבנו ולמלא את כל הבתים, כל הסביבה, כל מקום על ספרי רבנו. זה יביא לנו אור כזה שלא היה מעולם. אתה גם-כן תביא את כל הכסף שיש לך רק להדפיס ספרי רבי נחמן. על-ידי זה יהיה עולם חדש!

סיפור

(התקרבות ר' ישראל אודסר לרבנו ז"ל)

© ... והנה סיבב הקדוש-ברוך-הוא ועשה עמדי עוד חסד, שנתארסתי לפני שנתקרבתי לחסידות ברסלב, שכן אחרי התקרבותי, לא היה לי שום תקווה למצוא בת-זוג, בתוך ההתנגדות הזו ששררה בעיר, לחסידות ברסלב. וכשבאו וסיפרו להדברים למחותן שלי, אמר: אל תדאגו, כי אחרי הנשואים, אשתו בוודאי תמנעוהו מכך. והנה ההתקרבות הייתה בחורף וזמן החתונה נקבע לאלול, ואז היה רעב כזה וחושך, והמחותן שהיה איש ישר וירא שמים כתב לנו, כי לא יוכל לעמוד בהתחייבות, כי אין לו כסף לא להלבשה ולא לנדוניה. אבל ר' ישראל [קורדנור] רצה שאהיה אדם, כדי שאוכל לקבל אורו של ר' נחמן ולא אהיה פלג גופא. והייתה לו על כך הרבה התבודדות, והיה נוסע ממקום למקום ומשתדל עבורי ומסר כסף להוריי, שילבישוני ויכניסו אותי לחופה בזמן. הוא נסע לצפת, ואני כתבתי מכתב למחותן בשם הוריי, שהם רוצים שהחופה תתקיים במועד שנקבע, ואני מצדי מוותר על הנדוניה. ואמנם בעזרת ה' יתברך נתקיימה החתונה. ור' ישראל ישב בטבריה כל החורף עד סמוך לפסח, ולא נסע הביתה, אף-על-פי שהיה לו בית וחמישה ילדים, כי ראה השגחת ה' בהתקרבותנו. ואף אני לא רציתי להפרד ממנו.

© באלול, הייתי צריך לנסוע לחתונה. אמרתי בלבי: מה יהיה עכשיו, שהרי אם אסע, שוב לא יהיה לי אפשרות להיפגש עם ר' ישראל. וכאן עלי לספר עוד, עניין הקשר שבינינו. לאחר שראיתי מניעות אלו, חששתי שמא תתפרד - חס ושלום - החבילה, בקשתי את ר' ישראל שניעשה תקיעת כף בינינו - כדרך שנתקשרו רות ונעמי - ולא נפרד מזה בשום אופן, וצריכים אנו להיות תמיד בעיר אחת ולהפגש לשיחות ולימוד ועבודת ה'. הדבר נשמר בינינו בסוד. התקיעת כף עשונה, ליד קברו של רבי עקיבא. כי אז התפללנו בבכיות בהתעוררות גדולה. אמרתי, עכשיו הזמן לתקיעת כף.

© ובאותו היום שנסענו לצפת ואמא אהיה סבורה שהנה סוף סוף יבטל הקשר עם ר' ישראל, והנה באמצע הדרך ראתה את ר' ישראל ובני ביתו, כשהם נוסעים אף הם לצפת ...

(עצות המבוארות - פסח, א-ב)

עצות ותפילות

© ימי חדש ניסן ימי תשובה הם, כמו ימי חדש תשרי. היינו שכמו בחדש תשרי, בימי ראש השנה, יום כיפור, סכות ושמיני עצרת, צריך לעסוק בתשובה ובענייני יראת ה' וקיום המצוות יותר מכל השנה, כך גם בניסן צריך לעסוק בתשובה וביראת ה' וקיום המצוות יותר משאר ימות השנה.

© ניסן הוא בחינת תקון הברית. היינו שחדש זה מסגל לתקון הברית יותר מכל עת אחרת בשנה, אם עוסקים בעצות המסגלות לתקון הברית, כמבאר בספרי רבנו זכרוננו לברכה, שמידת השמחה מועילה מאד לתקון הברית. היינו שלא לתת לעצבות ולדאגות לשלט על המח ועל הלב, רק להתחזק במידת השמחה, הן בהרחבות גשמיות, כפי שמבאר רבנו את הפסוק (תהלים ד, ב): "בצר הרחבת ליי", הן ברוחניות צריך להתחזק בשמחה על ידי הנקודות הטובות שמוצא בעצמו, כמבאר בלקוטי מוהר"ן (חלק א' - סימן רפ"ב) בתורה "אזמרה לאלקי בעודי". ועל ידי מידת השמחה כראוי, ממשיכים את קדשת חדש ניסן ושמחתו לכל השנה כלה, שכל השנה כלה יוכל להתחזק בשמחה כראוי, ועל ידי זה יצא ממקרה לילה, רחמנא לצלן, ויזכה לתקון הברית.

© ... ותעזרו להמשיך קדשת חדש ניסן, ראש חדשים, עלינו ועל כל-ישראל. וכשם שהוצאת בו את עמך

ישראל מגלות מצרים, ערוות הארץ, שהוא פגם הברית, כן ברחמך הרבים, תושיעני ותגאלנו בכל דור ודור, בכל שנה ושנה, לכל נפש ונפש מעמך ישראל, שתצילנו כלנו בכח קדשת החדש הזה ראש חדשים ראשון הוא לחדשי השנה, שהוא חדש ניסן הקדוש, גאלת וישועת ישראל, שנוכה כלנו על-ידי-זה לגאלת הנפש באמת, שתגאלנו ותפדה נפשנו מהרה מבאר שחת מטיט היוון, ותוציאני ממצלות ים. ותציל נפשותינו האמללות מאד מפגם מקרה לילה - חס ושלום - ולא נכשל בעוון זה לעולם, אנחנו וצאצאיו וצאצאי עמך בית ישראל מעתה ועד עולם, לא בשוגג ולא במזיד, לא באנס ולא ברצון.

© אבינו מלכנו חמל עלינו, אבינו מלכנו חס ורחם עלינו, אבינו מלכנו חמל על עוללנו וטפנו. ותעזרונו להמשיך קדשת ושמחת ניסן על כל השנה כלה, ונוכה להיות בשמחה תמיד, ולהביא תמיד שחוק ושמחה ועז וחדוה בכל המלאכים הקדושים, ויהיה הוד והדר לפניהם עז וחדוה במקומם בכל השנה כלה, כמו בחדש ניסן. ונוכה תמיד לתן חזוק ותקף להמלאכים הקדושים על-ידי שמחתנו, ויתחזקו המלאכים הקדושים תמיד בכל עז ותעצומות. ויבטלו כח השדים והקליפות, ולא יתנו להם שום יניקה מהשפע הקדושה היורדת לנו, עד שנוכה למאכלים ומשקאות מבררים, ולהצל על-ידי-זה מטמאת מקרה לילה, חס ושלום, ולהיות קדושים וטהורים תמיד.. (לקוטי תפילות ב' - מתוך תפילה ה')

(ספר אבי הנחל א' - מכתב יב)

מכתב

✉ ב"ה, כ"ד אב תשי"ח. לכבוד בני עיני הצופה לצדיק ומבקש חכמתו הצפונה מעין כל ועלומה, שלום וחיים אמתיים לארך ימים.

הזמן הולך והומה ורץ ופורח מאד, והגוף - אפשר עכשיו בא יומו. חזק ואמץ לבר' בזריוות אל הצדיק החכם האמת שהוא רופא מְמחה גדול כל-כך, שיכול להוציא כל העשרה מיני חצים שזרק הסי"מ וחילותיו לתוך מחנו ולבנו, ולרפאותנו בשלמות בעשרה מיני נגינה.

רב בני ישוב העולם הם תועים הרבה מדרך האמת בכל מיני הטעאות ושבושים ודעות זרות וסברות כזבות של שקר וטעות, והם תועים ממש במדבר ודרכי מוות, ולא עוד אלא שאינם מרגישים כלל שהם תועים במדבר, רק אדרבא נדמה להם שזה עיקר הישוב.

והנה הבעל-תפלה [ראה הספר "סיפורי-מעשיות] שהיה כל ענייניו ומחשבותיו ומעשיו רק בשביל התכלית האמתית והנצחי, והיה עוסק תמיד בתפלות ושירות ותשבחות לה' יתברך, היה יושב חוץ לישוב, רק שהיה רגיל לכנס לישוב בשביל לקרב בני-אדם לעבודת ה' יתברך, והיה מרבה לדבר על לבם דברי התעוררות כאלו, עד שנכנסו דבריו באזנם, ומי שנתרצה עמו הולוכו תכף למקומו שהיה לו חוץ לישוב, כי רוב בני הישוב הם רחוקים מאד מהתכלית האמת. וכל הנהגותיו של הבעל-תפלה ואנשיו היה ממש להפך ממנהג ישוב העולם, שרָבם נמשכים אחר הבלי עולם ותענוגיו ותאוותיו, ועל-כן היה מקום הבעל-תפלה ואנשיו חוץ מן הישוב. מעת שהרוח סערה הגדולה בלבב והפך את כל העולם לגמרי מסדרו האמת, וכל אנשי העולם נתבלבו ונתפרדו ונחלקו לכתות כמות לעניין החקירה מה הוא התכלית, וְלָם נתעו ונבוכו מאד מאד על-ידי תאוותיהם הרעות שהתעו אותם לדעות זרות כזבות של שטות וטעויות. קצת מהם נתעו ואמרו שעיקר התכלית הוא כבוד - להיות רודף ביותר אחרי הכבוד ולהשיגו, חס ושלום, והיה להם הוכחות וראיות וסברות על זה. וקצת אמרו שעיקר התכלית הוא רציחה וכעס ואכזריות ואבירת הלב. וקצת אמרו שעיקר התכלית הוא משגל, והיה להם גם-כן סברות רבות על זה. וכן כל הכתות אשר נבוכו מאד ונשתבשו בעניין התכלית, וכל אחת היה להם סברות רבות על טעותם עד שאפשר לטעות בהם באמת. וביותר מְלָם נשתבשו ונבוכו מאד הכת שברחו להם שהממון הוא התכלית, עד שעשו להממון לעבודה זרה ואלקות גמור, חס ושלום, וכל המעלה והחשיבות אצלם רק כפי הממון, ומי שאין לו רק ממון מעט, ובפרט מי שהוא עני לגמרי, אינו כלל בגדר האדם, כפי שטות דעתם.

ואשרי להכת הקדושה שהסכימה דעתם לתכלית האמת באמת, ואמרו שעיקר התכלית הוא רק לעסוק בתפלה ולהיות ענו ושפל ברך וכו', ובחרו להם הבעל-תפלה למלך - שהוא היה צדיק גדול וקדוש מאד. ועל-ידי הבעל-תפלה והכת שלו נתקנו כל הכתות ויצאו מהשטות והטעות שלהם, וחזרו בתשובה, וחזר כל העולם לתכלית תקונו בשלמות.